

Người thanh niên ngồi hững hờ trên chiếc ghế cao nhưng tâm hồn cuộn cuộn theo giòng nhạc họ Trịnh. Với Hoàng Công Luận trên piano, một người bạn đàn guitar, Thái Hoà đã cho chúng tôi nghe một đêm nhạc tuyệt vời. Đã thật lâu tôi mới có lại những giây phút hạnh phúc trong âm nhạc giữa những người bạn thân quý. Chúng tôi ngồi chen chúc trên các bậc thang, ghế cao, ghế thấp, ngồi trên sàn nhà, thậm chí nằm dài trên thảm và chìm đắm trong những bài hát, những mẩu chuyện rất thật chung quanh người Nhạc sĩ. Đến nay tôi mới hiểu tại sao có giai thoại “tình chị duyên em” quanh bài Diễm xưa, hiểu tại sao có những “mợ” ca sĩ bắt đầu bài “Rừng xưa đã khép” trong tư thế “ngồi” và kết thúc bài hát trong tư thế “nghiêm” =))))))...., hiểu cái tuyệt vọng cùng cực khi đánh mất chính bản thân “....xa anh, xa em, xa... tôi....” trong Phúc Âm Buồn.

Tôi nhìn căn phòng trong ánh đèn vàng mờ nhạt nhưng rực sáng tình thân và tiếc nuối không thể giữ lại được qua video. Tôi chợt hiểu có những khoảnh khắc phải được sống thật trọn vẹn và gìn giữ trong tim. Cuộc sống máy móc khiến chúng ta sống cho vội, sống cho nhanh... nhưng lại sống rỗng tuếch!. Chúng ta dùng những phương tiện tối tân để thu giữ lại những gì đang xảy ra và nghĩ rằng chúng ta sẽ luôn giữ được giây phút này qua hình ảnh, video... thực ra chúng ta đã đánh mất hiện tại trước khi ghi lại qua hình ảnh, video vì chúng ta có thực sự sống trọn vẹn tri thức với hiện tại đâu? Chúng ta phát triển khoa học, kỹ thuật và phát minh ra những máy móc tối tân để nâng cao đời sống nhưng có biết đâu rằng chúng ta đang lệ thuộc vào những máy móc tối tân ghi nhận lại những gì đang xảy ra thay vì sống trọn vẹn khoảnh khắc với trái tim và tâm hồn. Chúng ta chế tạo ra Palm để giúp cho đời sống tiện nghi hơn để rồi trở thành nô lệ của những chiếc Palm này, đi đâu, làm

gì... cũng phải móc Palm ra check xem có được hay không? Chúng ta có đang tự robot hóa và đánh mất chính mình qua những thành quả phát minh? Chúng ta có đang trở thành nô lệ của những vật chất chúng ta muốn chiếm làm sở hữu? Chúng ta có “đang”... , xa tôi.....” ??

Tôi đang tập đơn giản hóa dần cuộc sống, đơn giản hóa từ cách suy nghĩ, cách sống, làm điều mình nên làm, muốn làm hơn là làm điều để impress người khác hay làm để được người chung quanh khen ngợi. Tôi đang tập để có thể nhìn ngắm những món hàng mình thích và thanh thản bước ra cửa tay không, thay vì mua về chất đầy nhà để rồi đánh mất cái không gian quý báu chung quanh mình và ngộp thở trong những vật chất lẽ ra nên mang lại tiện nghi cho mình. Những buổi sáng đứng trong closet chật cứng quần áo và không biết hôm nay... mặc cái gì? Tôi chợt nhớ đến một film dziều coi cách đây khá lâu, trong đó nhân vật Earnest (Jim Varney) buổi sáng khi sửa soạn đi làm, anh ta đứng trước “closet” của mình hay đúng hơn là một rack treo quần áo, đưa tay quay cái rack như quay Roulette và khi chiếc rack ngừng quay anh ta nhắc đại ra một bộ quần áo mà chả cần chọn lựa vì trên chiếc rack treo chừng một chục bộ quần áo y chang nhau: T-shirt màu xám, quần jean và vest jean! Đôi khi trong cuộc sống đứng trước thử thách, chúng ta thường mong ước có được những lựa chọn thuận lợi hơn, nhưng thực ra không có lựa chọn mới đem lại ý nghĩa cho cuộc sống vì đó là cơ hội cho chúng ta phát triển bản năng sinh tồn như một người dù không biết bơi, khi bị quăng xuống nước cũng sẽ tìm đủ mọi cách để không bị chìm

xuống. Nắng tháng tư đối với những em học sinh là dấu hiệu của ngày hè rực rỡ sắp đến. Đối với người Việt tại hải ngoại, nắng tháng tư khơi lại cái nhức nhối của vết cháy bỏng mà qua nhiều thập niên vẫn không sao nguôi lành được. Dù nhìn lạc quan hay tiêu cực, người ta vẫn không thể phủ nhận biết bao thành quả đã gặt hái được từ những bàn tay trắng và còn đang tiếp tục đơm hoa, kết trái cho những thế hệ tiếp nối. Người Công Giáo mừng lễ Phục Sinh trong tháng tư và họ tin Thiên Chúa hy sinh chịu chết trên thập giá để cứu chuộc nhân loại, giúp nhân loại tìm được sự sống vĩnh cửu nơi Thiên quốc. Tôi đang học để sống được với thái độ bình thản trước mọi sự việc. Mười ba lá bài quăng ra, những lá bài nhỏ đôi khi lại thành những thế bài thắng cuộc. Đối với tôi, thắng bại không còn là vấn đề, nhưng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu lơ đãng để bị “lủng”. Nói cách khác, tôi thích làm một việc trọn vẹn tận khả năng mà không quá quan tâm vào thành quả. Vì như thế, tôi sẽ được thanh thản bước tới mà chả phải ân hận nhìn lại. Cái thất bại trước mắt sẽ trở nên có giá trị nếu chúng ta biết dùng nó rút kinh nghiệm cho thành công của mai sau. Tôi thích được sống trọn vẹn khoảnh khắc này, giây phút này với tâm hồn, tri thức và thực sự với lòng mình để không bao giờ phải nuối tiếc kỷ niệm hoặc thắc mắc về tương lai.

Chai Chivas, loại rượu được người Nhạc Sĩ yêu chuộng nhất, được Thái Hòa truyền đi để mọi người cùng ký tên, đánh dấu một kỷ niệm đẹp khó quên. Sống “đẹp” với nhau sẽ đem lại cho chúng ta hạnh phúc và niềm vui đích thực.

27 tháng 4 năm 2007
Đặng Phùng Thái Tuấn